

EROZIUNEA LIBERALĂ ȘI STATALĂ

de *Liviu Cangeopol*

În mormanul de gunoaie sub care zace Dan Voiculescu, în ciuda tuturor repulsiilor și a opreliștilor logicii, un cercetător atent ar putea da și peste rara floare a nedisimulatei admirații: un politichiu care n-a sărit nici în vremurile lui bune de pragul arogant al unui procent electoral cocoțat pe movilița sa de turnători, un afacerist dubios, acuzat că și-a clădit imperiul din banii și relațiile Securității, un turnător dovedit, care a jignit întreaga populație a patriei doar ca să pară apucătura sa mai general umană, un individ fără nici un fel de scrupule, care a atras naivi în plasa-i mediatică doar pentru a-i ataca mai pe nepregătite, un specimen denumit de președintele patriei “soluție imorală”, capabil să tragă în jos popularitatea oricărei coaliții în care se bagă, a fost numit șef peste comisia de anchetă urmărind suspendarea lui Traian Băsescu. Tehnic vorbind, Dan Voiculescu este cea mai eficientă nulitate a momentului.

Chiar dacă Dan Voiculescu nu este decât un reprezentant al coaliției Partid unic-Securitate eternă, în cadrul căreia funcția doboară gradul și gradul, nivelul de trai, suntem martorii unor momente istorice. Niciodată mascarada pusă la cale de călăii nației române n-a mers atât de departe. Că mișcările politice sunt comandate de interese subterane iese cu prisosință în relief prin asocierea PNL cu partidele de sorginte comunistă directă, ceea ce-mi prilejuiește reluarea unei vechi obsesii: nu va exista început de redresare morală a țării până când românii nu-și vor fi asumat trecutul murdar al gloriilor sale politice, pornind de la “seniorul” Coposu (măcar pentru prestațiile sale penibile în fața lui Ion Iliescu) și terminând cu plevușca de moșneguți lăcrimoși care încă zburătăcesc prin jurul așa-ziselor partide istorice pentru a le conferi un dram de “credibilitate.” Acesta este unul din motivele speciale pentru care românii nu-s capabili să înființeze un partid politic demn de tradiția denumirii.

Veți înțelege mai ușor ce vreau să spun aruncând o succintă privire liberalilor de manual: conduși de la “reînființare” de colaboratori notorii precum Radu Câmpeanu, Mircea Ionescu-Âintus, I.V. Săndulescu, Dan Lăzărescu (etc.), împrăștiți cu generația tinerilor ofițeri de Securitate reprezentată de Viorel Cataramă, Valeriu Stoica, Theodor Stolojan, Mona Muscă (etc.) și întăriți cu unitatea operativă a coloneilor Meleșcanu și Coșea (etc.), numai pentru un naiv cu tot dinadinsul PNL nu constituie un cuib de infiltrați în cetatea democrației.

Pentru a descifra ce se întâmplă la București zilele acestea, e de presupus că trebuie să acceptăm cu ochii închiși principiul potrivit căruia ura îl orbește pe cetățeanul aflat în conflict. Până la un punct, în cazul relației zdruncinate dintre Călin Popescu-Tăriceanu și Traian Băsescu, scuza funcționează cu dar explicativ. Marea problemă derivă din aceea că miza este mult mai mare decât dacă protagoniștii ar fi fost doi vecini care și-au furat gardul comun. Miza este însăși evoluția României spre Europa civilizată (cu tot ce înseamnă ea: respect reciproc, onestitate intelectuală, inteligență multiplă, eficiență economică, modestie politică și o minimă decență). Nimic din toate acestea nu vei găsi, dragă patriotule, în războiul de hărțuială dintre primii doi demnitari ai țării. Dimpotrivă.

În favoarea înființării comisiei parlamentare care să-l strângă cu ușa de gât pe Traian Băsescu au votat și liberalii. Ce fel de partid este acela care se aliază cu dușmanul lor istoric tradițional (PCR) și recent (PSD, PRM, PC) doar pentru a-i arăta el “matrozului”? Dacă ar fi dat curs dorinței prezidențiale de a se organiza alegeri anticipate, cu o bună speculare a momentului de atunci (când încă nu se arătaseră lumii fața mai puțin luminoasă a premierului și cea a relațiilor sale subterane și de sondă), liberalii ar fi putut să-și asigure un spor procentual în forul legislativ. Iar acum, dacă ura i-ar fi muncit la fel de fructuos, ar fi

putut încerca cotohogirea președintelui pe mână proprie. De ce au refuzat liberalii alegerile anticipate înainte ca ura să le fi orbit viziunea politică?

Dacă luăm în calcul și disponibilitatea liberalilor la votul acordat recent în Parlament împotriva ministrului Justiției, ura personală transcende categoria balcanismului, deoarece reiese că ei nu au optat atât împotriva unui individ, cât împotriva unor principii. Ce reprezintă, cel puțin la nivel declarativ, Traian Băsescu și Monica Macovei, dacă nu dorința de a stăvili neagra influență interesată a oamenilor de afaceri asupra cercurilor guvernamentale? Că strategia celor doi a fost calculată greșit ține mai degrabă de naivitatea profesională, de corupția din curțile proprii și de lipsa precedentului. Fără să-și propună, Traian Băsescu și Monica Macovei i-au apropiat, prin amenințarea comună, atât pe rivalii politici, cât și pe oamenii murdăriți în afaceri penale aflați, până nu demult, în capitalistă competiție cumetrieală. Sub biciul lui Băsescu, forțele corupției politice, administrative și economice au creat front comun.

În luptă au intrat și reprezentanții de frunte și de coadă ai intelectualității. Deoarece Gabriel Liiceanu a inițiat o serie de acțiuni în sprijinul luptei duse de cei doi, cotidianul **Ziua** (aflat în solda unuia dintre mogulii vizați) s-a pretat la o murdară campanie de mutilare mediatică la adresa acestuia, plecând de la ideea că nimeni nu e perfect și că prostimea vrea să vadă sânge curgând râu, chiar și nejustificat. De un tratament ostil s-a bucurat și Traian Ungureanu, propus de Traian Băsescu drept ambasador la Londra și tăiat cu cinism de pe listă de Călin Popescu-Tăriceanu, ca neavând experiență și calificare (a se citi: lipsă de înrolare în serviciile secrete și absența odelor guvernamentale din CV).

O urmare firească a murdărilor aruncate de la geamul părții corupte în capul celor din tabăra adversă le va aduce acestora din urmă un câștig de popularitate. Atât Traian Băsescu și Monica Macovei, cât și Liiceanu și Ungureanu vor dobândi, fără nici un efort special, un surplus de simpatie. În declamațiile parlamentare de justificare a înființării comisiei de mazilire prezidențială, liberalul Crin Antonescu, după ce l-a porcăit bine pe Traian Băsescu, conchide: "Pe domnul Băsescu îl încurcă însă ceva: Parlamentul, pentru că nu e ca Marea Adunare Națională sau ca PD." Ținând cont că întreaga țară este încurcată de această odioasă instituție, nici nu-i greu de bănuț ce serviciu i-a făcut liberalul, în realitate, președintelui român. (În treacăt fie spus, potrivit prevederilor constituționale, comisia parlamentară nu are teme juridic de înființare.)

Populist și hăhăitor, lui Traian Băsescu i se poate imputa lipsa de pregătire cu care a acționat împotriva balaurului cu un milion de capete. Cum dușmanii lui îi sporesc popularitatea, așa l-a făcut și domnia sa, cel puțin deocamdată, mai puternic. Numai buna intenție nu e de ajuns. Ce ar fi putut să facă altul în locul său? Ne întoarcem de unde am plecat: întărirea și primenirea aparatului de justiție (pe care ziariștii de la **Ziua** îl compară constant cu cel comunist, prin dorința luării unor măsuri mai radicale împotriva răufăcătorilor) nu putea avea loc în absența unor legi. Or, legile sunt date de parlamentari (aleși pe listă, la pachet) reprezentând majoritar interesele celor vizați de doritele măsuri. De aceea era nevoie de alegeri anticipate, indiferent de costuri (mai costisitoare sunt perpetuarea corupției, terfelirea imaginii naționale și pierderea încrederii până la limita disoluției statale): pentru a răsturna balanța majorității securiste din Parlament.

Cum, în cadrul alegerilor viitoare, legea vaselor comunicante și a dezamăgirii populare îi va aduce din nou la putere pe oamenii lui Ion Iliescu, refuzul lui Călin Popescu-Tăriceanu de a fi terminat cu forțele coaliției roșii este cu atât mai grav. Pentru un pumn de petrodolari și câteva pagini de dosar...